HARLEQUIN

Kirg

KATHERINE GARBERA

Armukesed

KÕRGKLASSI ARMUKE

002 JAANUAR

Esimene peatükk

Tempest Lambert, kollase ajakirjanduse lemmikpeotüdruk, seisis vaikselt oma kortermaja fuajees. Ta oli konservatiivselt riides ning üritas mitte närvi minna. Tegelikult oli see totter. Ta oli ära võlunud riigipäid ning kuulsusi. Ta oli teinud maailmast oma mängulava. Kuid ühe mehe käes oli siiski võim, mis suutis ta närvipuntraks muuta.

Tema isa auto, mida juhtis sohver, saabus täpselt 19.35. Tempest oleks tavaliselt ise Leukeemia Fondi galaõhtusöögile ja oksjonile sõitnud, aga tema isa oli tahtnud temaga näost näkku rääkida. Ja see oli ainus vaba hetk mehe päevaplaanis.

Siin ta siis oli, üritades naeratada ja teeselda, et tegemist on kõigest pisiasjaga. Kui isa tütre tervitamiseks autost ei väljunud, mõistis ta, et mehe jaoks oligi see vaid pisiasi.

„Tere õhtust, preili Lambert."

„Tere õhtust, Marcus." Eakas autojuht oli tema isa heaks peaaegu kakskümmend aastat töötanud. Ta naeratas naisele põgusalt. „Te näete täna õhtul kena välja."

„Aitäh," ütles ta, tundes kuidas närvilisus komplimendi taustal taanduma hakkas. See oli tema õhtu. Ta oli äsja ära klaarinud üsna inetu Tempest's Closeti avalike suhete probleemi. Isa oli talle hea töö puhul isegi e-kirja saatnud. See oli ainus kiri, mille mees talle üldse kunagi saatnud oli.

Naine libises autosse samal ajal, kui sohver tema jaoks ust lahti hoidis. Isa rääkis telefoniga ega heitnud ukse sulgudes tütre poole ainsat pilkugi.

Tempest püüdis rahuneda, toetades end vastu isa Merzedes-Benzi sametpehmet nahkistet. Autojuht istus ees, tema pilk oli suunatud teele, kuid nende jaoks oli ta nähtamatu. Tempest polnud närviline. Siiski võib-olla ainult natuke. Oli möödunud terve igavik sellest, kui ta endale isa heakskiidu ihkamist lubanud oli. Kahekümne kaheksa aastasena oli ta täiesti iseseisev.

August Lambert, Tempest's Closeti juhatuse esimees, oli aukartust äratav mees. Kui Tempest väike tüdruk oli, mõjus isa talle oma üle saja kaheksakümne sentimeetrise kasvuga suuremana kui elu. Mees oli oma 70-ndatel asutatud elitaarse Tempest's Closeti poeketiga, millele ta pärast Tempesti sündi viimase järgi nime oli andnud, drastiliselt muutnud viisi, kuidas ameeriklased riietest mõtlevad ja neid ostavad.

August lõpetas oma telefonivestluse ja märkis enne naise poole vaatamist midagi oma päevaplaani. Nendevaheline vaikus süvenes, kui mees tütre nägu uuris. Tempest juurdles selle üle, mida isa teda vaadates nägi.

Mõned inimesed rääkisid, et ta näeb välja nagu tema ema, kuid Tempest polnud seda kunagi uskunud. Tema ema oli üks kõige kaunimaid naisi, keda ta eales näinud oli. Aga see, mida ta peeglist tagasi peegeldumas nägi, polnud kunagi... kaunis.

„Aitäh, et sa minuga kokku saad," lausus mees.

„Pole midagi. Miks sa mind näha tahtsid?"

„Ma edutan Charles Milleri."

Ei mingit tühja juttu ega lobisemist. Lihtsalt otsekohesed uudised, mida ta... polnud oodanud.

„Charlie Milleri? Kas sa teed nalja?" Neetud, ta oli plaaninud ju rahulikuks ja tasakaalukaks jääda.

„Ta on selle töö jaoks õige mees."

Tempest heitis isa poole sünge pilgu – pilgu, mille ta oli temalt õppinud. „Ütle mulle palun, et sa ei edutanud teda minu asemel, kuna ma olen naine."

„Tempest, ma pole šovinist."

Naine teadis seda. Ta haaras põhjuseid otsides lihtsalt õlekõrtest kinni. „Ma pole kindel, isa. Mul on Charliest rohkem kogemusi ja parem kvalifikatsioon."

August ohkas ja hõõrus oma kuklatagust. Ta põrnitses autoaknast välja, vaadeldes mööduvat järveäärset miljööd. Tempest armastas Chicagot. Mõnikord soovis ta, et ei armastaks, sest siis saaks ta oma isa ja Tempest's Closeti kerge vaevaga maha jätta.

Tundus, et tema isale oli võimatu läheneda, ta oli nii üksik. Isegi siis, kui neid eraldas kõigest paarkümmend sentimeetrit.

Tempest tundis nendevahelist vahemaad avardumas. Ükskõik kui palju ta ka ei püüaks, ei pälvi ta iialgi isa heakskiitu. Tema austust. Ta oli sooritanud hilises teisme- ja varajases täiskasvanueas paar hullumeelset trikki, mida isa talle kogu tema ülejäänud elu nina alla hõõruda kavatseb.

„Ma pole viimasel ajal mitte midagi sellist teinud, mis mulle tähelepanu tõmbaks," ütles Tempest vaikselt. Sellest töökohast oli saanud tema elu juhtiv jõud – ta polnud enam peotüdruk, vaid hoopis ärinaine. Ta oli kindel, et ka tema isa oli seda märganud.

„Pole möödunud isegi nädalat sellest, kui ajakirjas *Hello!* ilmus artikkel koos piltidega sinust ja Dean Stratfordist teie armupesas."

„Isa, palun. Sa ju tead, et minu ja Deani vahel pole midagi. Ta toibub tõsisest sõltuvusest ja vajab oma sõprade tuge."

Mees vaatas tema poole. „See, mida mina tean, pole oluline. Kogu maailm usub, et sa oled peotüdruk."

Tempest ei suutnud oma kõrvu uskuda. „Juhatus teab, et ma pole."

Mees hõõrus käega üle oma südame, enne kui ta käed põlvedele asetas ning sõrmed kokku põimis. „Avalikkuse arvamus valmistab mulle rohkem muret."

Tempest ei saanud sellele argumendile vastu vaielda. Ta peaaegu kahetses, et oli endale kaua aega tagasi lubanud oma tegude eest mitte vabandust paluda. Kuigi neid mõisteti enamikul juhtudel vääralt, olid tal kõikide oma vägitegude suhtes alati head kavatsused.

„Ma arvan, et suudame sellest üle olla. Olen lastefondi kallal tööd teinud, see peaks mu imagot parandama."

„Sellest ei piisa, Tempest. Tempest's Closetil on rasked ajad."

„Missugused rasked ajad?" küsis ta. Töötades avalike suhete osakonnas, oli ta pühendunud pigem imagole kui firma põhistruktuuridele. Aga ta polnud kuulnud kõlakaid mingitest probleemidest.

„Sa ei pea selle pärast muretsema."

„Ma olen töötaja, isa. Loomulikult muretsen ma firma stabiilsuse pärast. Räägi mulle, mis toimub." Ta muretses rohkem oma isa pärast. Tema suurimaks hirmuks oli alati olnud... tema kaotamine. Ja kui Tempest's Closetiga midagi juhtuma peaks, poleks mehel enam mitte midagi, mille nimel elada.

„Asi on Renard Investmentis."

Jälle? Gavin Renard oli Tempest's Closetit sihikul hoidnud alates sellest, kui ta umbes kümme aastat tagasi investeerimisfirmade maastikule sisenenud oli. Ta üritas pidevalt mingisugust ülevõtmist korraldada.

„Ja Charlie oleks sinu aitamiseks parem asepresident?" küsis ta ettevaatlikult.

„Jah. Mul on vaja avalike suhete osakonna asepresidenti, kes meid tähelepanu keskpunkti lennutada suudaks."

„Ma arvan, et artiklid minust peaksid tõestama, et ma tean üht teist tähelepanu keskpunktis olemisest," pomises ta.

„Me ei taha sellist tähelepanu."

„Isa, palun."

Tempest oli veetnud kogu oma elu püüdes kindlustada seda, et keegi teda ei haletseks. Vaene väike rikas tüdruk,

kellel pole ema. Selle asemel muutis ta oma elu üheks suureks peoks ja nüüd oli tal tunne, et peab selle eest maksma. Ta oli astunud Vassari ülikooli ja sealt oma kraadi kätte saanud. Kuigi ta oli kuulnud kõlakaid selle kohta, et ainus põhjus, miks ta läbi ei kukkunud, oli tema suhe dekaaniga, teadis ta, et oli tõesti vaeva näinud ja Stanil puudus tema hinnete üle igasugune kontroll.

Ta asetas ühe jala risti üle põlve, tundes pehmet Valentino õhtukleiti oma naha vastas. Ta piidles silmanurgast isa.

Mees ohkas, sellega sai Tempest ka oma vastuse. Ta ei mõistnud, miks ta üllatunud oli. Ta vihkas seda, et soovib isalt alati midagi sellist, mida too talle pakkuda ei suuda.

„Mul on kahju, Tempest. Olen oma otsuse langetanud."

„Mõtle siis ringi," ütles ta ja hakkas vaikselt enesekontrolli kaotama, kuigi tahtis seda meeletult säilitada. Ta soovis meeleheitlikult jätta endast tasakaalukat ja rahulikku muljet, mida ta isa alati säilitada suutis. Miks ta seda pärinud polnud?

„Ma arvan, et meie vestlus on lõppenud."

„Veel mitte. Ma tahan, et sa mulle täpse põhjuse ütleksid, miks mind ei edutatud."

Isa vaatas talle otse silma. „Sa pole piisavalt vastutustundlik. Ma ei saa sulle seda töökohta usaldada."

Need sõnad tegid valusamalt haiget, kui ta oodanud oli. Ta tundis silmis kõrvetavaid pisaraid, kuid keeldus

isa ees nutmast. Tegelikult polnud ta isa nähes mitte kunagi nutnud. Ta teadis, et isa peab seda odavaks naiselikuks trikiks, mida meestega manipuleerides kasutada saab.

„Ma ei usu, et ma enam sinu juures töötada suudaksin."

„See on sinu valik, Tempest."

„Ei, isa, see on sinu valik."

Gavin Renard silmas teisel pool rahvarohket ballisaali Tempest Lamberti. Seltskonnatähekest ümbritses rahvahulk ning ta ei näinud välja selline, nagu mees oodanud oleks. Nad polnud kunagi kohtunud, kuigi mõlemad olid osa võtnud paljudest ühistest üritustest. Ausalt öeldes polnud Gavin talle enne tänast õhtut erilist tähelepanu pööranud. Võib-olla oli asi selles, kuidas naine Augusti juurest kohe pärast saali sisenemist lahkunud oli.

Fotodel tundus ta liiga kõhnana ja tema huuled olid alati kuidagi mossis. Tema silmist peegeldus tavaliselt tühi ilme. Kui mees talle lähemale liikus, et teda täpsemalt vaadelda, märkas ta, et naise suurtes sinistes silmades polnud täna tühja pilku. Need pulbitsesid kas kirest või vihast.

Ta polnud nii hirmuäratavalt kõhn, kui ta piltide peal tundus. Mees oli Tempesti veetlevaks pidanud, kui ta teda ajakirja *People* kaanel näinud oli, aga päris elus kiirgas temast sellist ilu, mis mehe sõnatuks jättis.